

LINDSAY LEE I EL SECRET DE LLUM

Açò era i no era...a l'institut de la protagonista, Lindsay Lee de 14 anys, donava la benvinguda a les vacances d'estiu.

Lindsay pertanyia a una família molt rica, els *Lee*, molt famosa, de l'estat de Wyoming, EE.UU. Era l'adolescent perfecta, però no li agradava tant el fet de ser la "popular" de l'institut. Volia ser una estudiant més.

Eixia un 5 de juny, dia de quasi estiu; hi feia moltíssima calor.

-Lindsay! Lindsay! Lindsay!- deia una jove de cabells rossos i baixeta.

-Què!? Què!? Què!? Què passa- Issabella?

-Agh, de debò? Per favor, ja saps que eres la meua amiga i que m'has d'anomenar Issy...No m'agrada que em digues així!- amb un to impulsiu- Què vas a fer aquest estiu? A que ho esbrine! Te'n vas a New York!

Per darrere d'Isabella s'apropava el seu grupet d'amigues, la buscaven. Més enrere estava Kyara, la millor amiga de Lindsay. Era pèl-roja.

-De veritat— Issy? De veritat? Me'n vaig de vacances a la casa del llac -deia amb un to de molèstia-. Hola, Sarah. Hola Hannah. Hola Charlotte -posant els ulls en blanc.

-Holissss!!!- van dir les populars.

-Lind...-va dir entretallada Kyara.

-Kyara! M'has salvat, encara sort!, corre! Entra al cotxe!- va dir xiuxiuejant i caminant cap al Porsche de la seua mare.

-Kyara! I tu què faràs a l'estiu?, va preguntar estranyada.

-Doncs jo... el de sempre, estar en casa i banyar-me en la piscina i sense tu... serà un avorriment!

-Espera un moment! Mare, es pot vindre Kyara de vacances a la casa del llac?

-Lind, si la deixen els seus pares... és clar que sí!

Era la cosa que en aquell dia li faria més feliç, passar unes vacances de somni amb la seua millor amiga.

-Mare i pare, per favor...-Creuant els dits al darrere.

Els pares es van mirar i van respondre: -Sí, Kyara, pots anar-te'n amb Lindsay.

La brillantor als ulls de les dues amigues es podia vore a metres de distància.

L'endemà, van arregar la dolça pèl-roja.

Quan van arribar-hi, Kyara es va quedar sorpresa al vore la casa. Ella l'havia vista en fotografies però en persona no.

Van entrar-hi. Allò era tot un museu. Es van allotjar a l'habitació de Lindsay.

A la nit, van eixir fora, a la vorera del llac a mirar les estrelles. Es podia observar l'estrela polar, Mart, que era com un llum rojenc al cel i moltíssimes estrelles.

Era molt tard. Se n'anaren a dormir, però, Lindsay no tenia son, així que va agafar el seu llibre favorit, **The Hunger Game**. Se li va fer les tres del matí, però no aconseguia que li entrara la son. De sobte un cant començà a envair l'habitació.

-Kyara, Kyara! Ei! Has escoltat això, el cant?- va dir-li espantada.

-Què dius, Lind? No! Vinga, va, dorm ja que és de matinada- amb un to de cansament.

La jove va intentar dormir, però un aire gelat l'embolicava. El cant cada vegada era més fort.

-Que pare ja, que pare ja!

Es va alçar del llit i va mirar per la finestra que donava a la part del llac. Una silueta amb una brillantor blanca estava asseguda al banc de fora. Lindsay amb els peus descalços va eixir de la casa.

Aquella va desaparèixer deixant una estel.la blanquinosa. La va seguir. Li va conduir cap a dins del bosc. L'adolescent es va espantar al vore aquella silueta dir el seu nom mentre la perseguia. Va començar a córrer cap a la casa.

Al dia següent Lindsay va explicar el que havia passat, però ningú la va creure. L'únic que li digueren va ser que estaria somiant.

Va caure la nit, però la jove pensava sobre l'inquietant que va ser la nit anterior. Un aire gelat va tornar a embolicar-la. Es va despertar en un terreny pla, tenia forma de cercle i al seu voltant hi havia roques enormes. Hi havia una porta de fusta molt cremada enmig d'aquella plana. Encara que no sabia com va aparèixer, la va obrir, però no hi havia res. Aquesta no estava a la paret, estava enmig del no-res. El cant va començar, era molt fort. El ser blanquinós es va presentar. Lindsay, amb llàgrimes als ulls, es va quedar petrificada al sòl.

-Espera, eixa melodia... és igual que la de la caixa de música que li va regalar la meua rebesàvia a la meua besàvia i, generacions després, a mi.

-Així és- va dir la silueta-. Tu ets Lindsay Lee, protectora i defensora del **Cant de llum**.

-Primer de tot, com saps el meu nom!? I segon, que soc què de què!?

-Els de la meua espècie portem segles protegits per algunes dones de la teua família, les Lee, protectores del **Cant de llum**. Necessitem la teua ajuda, Lindsay, estem desapareixent. Els caçadors de llum ens estan matant! Si ens vols protegir, vine amb mi. Creuarem aquesta porta i el **Regne de llum** voràs.

Van creuar aquella porta enmig del no-res. El Regne de llum va ser invisible. Lindsay es va quedar sorpresa en vore la meravella de les meravelles, una ciutat plena de llum; hi havia zones fosques negres, fosques que havien sigut atacades pels caçadors. La silueta de brillantor menys lluminosa la va portar a una gran columna de brillantor, era on residia **Iri de Foc**, reina de la llum. Ella no era sols de llum, sinó que també era de foc.

-Tu deus ser Lindsay Lee, la nostra protectora i defensora. Ens has d'ajudar Lindsay, els caçadors de llum ens estan matant.

-Així és- va dir amb contemplació i honor-. Vos protegiré, però, com?

-El que hauràs de fer serà concentrar la ment i ànima per a deslligar el teu poder de llum.

-Poder?- amb sorpresa.

-Sí, tindràs dos dies per a estar entrenada per a l'atac final.

Abans de l'alba va anar per a aparèixer just a temps a la casa. Tot era real, no era cap somni ni efecte de la seua imaginació.

A la nit, va tornar amb la silueta per creuar la porta. La va portar al centre d'entrenament. Li van ensenyar alguns trucs de defensa amb llum. No podia concentrar la ment i l'ànima alhora, però, almenys sabia algunes coses de la **Defensa de llum**. Va tornar cap a casa.

A la vesprada de l'últim dia d'entrenament, Kyara li va dir que durant les nits la va vore alçar-se i eixir fora amb una espècie de llum amb molta brillantor. Sabia que passava alguna cosa i no sabia quina. A la nit d'aquell mateix dia, Kyara va seguir Lindsay cap a dins del bosc. Va descobrir el que passava i no tenia cap explicació.

-Lindsay! Es por saber què és tot açò?

-Ky, què fas ací!? No tinc temps per a explicacions i no ho hauries de saber!

La silueta es va apropar a la dolça pèl-roja i li va murmurar a l'orella el **Cant de llum**. Lli va produir als ulls llàgrimes i va oblidar el que estava passant. En poques paraules, li va esborrar la memòria. Van entrar dins la porta. A l'alba, Lindsay se'n va anar.

Va arribar el dia de la lluita final.

-Creus que vaig a poder protegir-vos!?- li va dir a la silueta.

-Jo confie en tu. Recorda, connecta amb ment i ànima. Sé que pots!

-Gràcies per confiar en mi. Però, encara no m'has dit el teu nom!

-No cal dir-lo per saber-ho-. li va fer el cant de llum perquè poguera confiar en ella mateixa.

A l'horitzó del regne, una boira negra s'apropava. Eren els caçadors. Quan van arribar al regne, començaren a lluitar. Absorbien les siluetes de llum i els cants a xicotets flascons de vidre i l'atrapaven, les convertien en caçadors, en boira negra, eren ombres. Totes les siluetes i la reina Iri de Foc es van unir per cantar el Cant de llum i poder hipnotitzar-los. No va funcionar. Els caçadors començaren a fer-se més forts. Capturaven cada vegada més i més als éssers de llums, fins que en eixe moment se li va partir el cor a Lindsay. La silueta brillant la va capturar, la van matar, convertida en ombra negra.

-Nooooo!!!- amb llàgrimes als ulls, no podia més.

Una veu en el seu cap li va recordar el que li va dir:- Jo confie en tu. Ella ho va repetir:

- Confia en mi, confia en mi. Va connectar no sols la ment i l'ànima sinó la ment, el cor i l'ànima. Lindsay amb totes les seues forces va unir els tres elements, va alçar-se del terra. Començà a flotar, els ulls se li van il·luminar, li van eixir rajos de llum i va ser envoltada per foc. Confia en mi!!!

Va començar a fer el Cant de llum amb una potència inexplicable; els caçadors estaven bocabadats, era el màxim poder. Era una vertadera protectora i defensora del Cant de llum. Va alliberar totes les llums de les ombres i, a més, la silueta brillant. Per fi tot hi va acabar. En tan poques paraules... com una persona pot donar-ho tot d'ell mateix!. Va aparèixer en front de Lindsay.

-Cal saber qui soc?

-Tu ets... IAIA! Si et van donar per morta!

-A vegades les coses no són el que pareixen...- es van donar una abraçada immensa.

Lindsay va tornar a casa i amb la seua iaia. Quan van aparèixer els pares es van quedar petrificats.

-Iaia Lee! Però tu... espera.- no tenien paraules

-Algún dia vos ho explicarem.

Sí, sí, tot havia acabat però es van oblidar d'una cosa.

-Iaia! Kyara! Que està en el bosc!

-Anem ràpidament, però, ella ho sap?

-No...- Lindsay i la iaia Lee es van mirar i van dibuixar en el seu rostre un xicotet somriure.

FI

